

neix senyor *mestre burot* que s'ha vist ab en Foncuberta; ell es el mes indicat pera tractar d'aquest asunto; ni baratas, ni agradables, prou que ho sab ell!

Aquell del barret de palla y del bastó de burot, que'ls Pep, Quel y companyia han llogat per fé'l mussol, diu que las nostres picadas á n'ell li van de *mistó*.

¡Home, no siga tanoca; no vulgui imitá á n'en Goul Si el *lleixiu* nostre li agrada, ¿cóm es que'ns ensenya, donchs, las dents, y fins amenassa ab els Jutjats y presóns?

¿Que ja ens te enveja el *Pueblo*? Ja parla de que fem riure per el calé y veném el Mosquit... etc., etc., si, senyor mal-casat, qu'es com si diguesim senyor mestre, ahir dels beneficis que rendeix el Mosquit, en comprabam una toya á n'el envelat de Sants Metjes; avuy en aquestos precisos moments en que aixó escribim, n'estém refrescant la *canonada* resseca de tant riure á las costellas dels teus amos, demá... qui sab demá lo que farém, per de prompte ja tenim un presupost fet de vintitres duros de torradas durant aquest hivern y tot aixó, tot fent broma, tot venent el Mosquit, qu'es la *pesadilla* dels que't varen comprar; no sabs? cuan un home es veu amenassat, si es un gallina, arrecona diners, compra un revolver y el porta per company en sas deshonrosas corredurías; á tu t'han comprat per poguer anar de nits, tu ets la *pistola* seva, pero ¡ay! els fas figa.

De tots modos á nosaltres ens has d'agrar el teu empleo, el teu lloguer, la teva venta, sense nosaltres trasto inútil, ningú s'hauria adonat de tú per mes que portis corbateta vermella y rialla de traydor á flor de llavis.

Pensa ab els vintitres duros de torradas; son á la esquena dels teus amos.

¡Consecuencia, consecuencia!  
—deya un *mestre* que se jó—  
¿Cóm tenirne, si la compran per vint duros á Sant Roch.

L'*Infrascrito* diu que no es veritat lo que li dihem dels números y dels comptes; diu que sab tan com el primer la Gramática y la Grimética, diu que está molt fort en reglas de *interés* (ho creyém) y en reglas de companyia (també ho creyém, sobre tot si la companyia es femella); pero nó n'estém ben segurs de las sevas matemáticas, y si no una prova: á que va que no sab dirnos que'n resulta de sumar las següents cantitats heterogenias: un valdrer, un ignorant, un vividor, un soldat borratxo y un tanoca... que va que no ho sab, ¿no? donchs en resulta una *máfega*.

¡Home, no'ns deteriori tant! Nosaltres, senyor mestre, no'ns inspirém en el lloch comú ni molt menos; per aixó li advertim que las nostres Flors Naturals son molt mes flayrosas que aquella que publica en

el últim femer del *Sevillano*, quina flayrens ha fet tancar las portas.

¿Y vosté vol passar per decent, inventor poca-vergonya? Vosté no més te que fantasia y fantasiant, fantasiant, clava en la vida dels altres, retalls de la seva arrastrada vida.

¡Ah! un altre vegada que publiqui veros li deixarem una mitxa cana y dugas lliuras de gramática. Si vol tenir Flors Naturals, no fent us del nostre oferiment, se quedarà sense triar la *Dulcinea*.

Si á mi me passés com alló dels cuentos en els que n'hi ha dos que s'ajugan á dir la mentida mes grossa, deixaria explicar al contrari, y cuan s'en hagués inventat una de fenomenal com aquella de la caldera dels 5.000 calderers dintre, jo no mes diria ab tó solemnia: «La honrada blusa que cubre las fatigadas espaldas de casi la mayoría de nuestros obreros colaboradores...» y l'interfecte es quedaria estupefacte; sinó que aquesta bomba no seria original, perque es ja publicada ab lletres de motllo en el *Pueblo de Sevilla*.

Me crech que lo que demana haviat vindrá, senyor *mestre*; vull dir lo de las llisadas de such de vara de freixa.

Bueno ninot, ja n'hi ha prou, ¿ho sents *Máfega*? are't posarem aquell pitet d'alló del «come y calla» y no't proposis fer mes discursos, ni xerrar per las taulas, ni propassarte ab res; fes la vida de decent, no t'emboliquis, ¿ho sents ninot? no't pensis que per aixó ja'ns sab greu ja deixarte, ets tan ridiculet y tan neula y tan seba... stia, ¿ho sents ninot?

Adeu y fins á un altre, que per are ja'ns has divertit prou y ens fas fástich á nosaltres y á tothom.

¡Home, aquesta es bona! Si ens ho prenguessim á tall de Foncuberta, aquet del *Sevillano* cada dia aniria á veure al Jutje. Con que, tot fent broma, senyor mestre de La Roca, fins apretas á n'els teus de la Comisísó de Sants Metjes. ¡Buenos estamos!

Els que feyan pagar deu céntims d'entrada á n'aquell envelat, tanoca, eran els que va destacar en Pep pera impedir que no hi anés l'Orfeo Catalá. ¿Ho sabs are? ¿Compréns *infeliz* com els nostres amichs, amants de la cultura, no l'haurian tingut aquet *rasgo* d'analfabet caciquista?

En el poble de... es igual,  
—el nom si que tan se val—  
cap allá á ple mitj dia  
un burot com s'adormia!  
Un despert veremador  
del carrer, crech de Corro,  
dalt d'un carro, ben replé  
de rahims, al veure'l que  
s'esplayava tant distret  
imitant en Castellet,  
se diu: «No pago ni un clau,  
are es l' hora de fer frau.»  
Passa y ¡ay! llavors desperta  
el burot, la boca oberta,

badallant sens compasió y planyentse. ¡Bó! un que passa, afegeix: ¡Ah, es de casa; ja m'ha advertit en Badó.

El *Sevillano*, com si li hagués picat un Mosquit, ens surt dihent ab la bilis d'un Sinia que'n «Travé irá á las Cortes». *Cuan tormes*.

El senyor Travé, de qui admirém l'agilitat de peus, podrá anar «á las Cortes», si es del seu gust, á fer lo que ha fet á Granollers: badar. Pero res mes que badar, s'enten; per que com á diputat, solament pot anar á las Cortes de Sarriá, cosa qu'es la que suposém voldrá dir el *bromista* (?) mestre de La Roca.

Deixarem en pau al *Infrascrito* per considerar-lo *peixi minutu* devant de certs *llubarros* bastant avansats d'aquesta vila, quinas diabluras posarem de manifest á fi de que'l públich estiga alerta.

Comensant ja en el número próxim explicarem un cuento á n'el Sr. Roca (Notari). Recomaném á dit senyor que's proveheixi de cotó fluix y es previngui per lo que puga venir. Nesaltres ja ho estém.

Els *llubarros* que anirán apareixent; un *mätuter*, un concejal *demócrata*, un procurador *estira cordetas*, l'actuari *conceller*, el de l'*arrós*, els dos nassos, (el d'el *guix* y el de las *graciosas*), un *apotecari* y un *galeno*; aixó será á mes á mes de'ls del *Trust*.

¡Vaja, no'n volia saber d'altre; con que el Centre Catalá no paga el lloguer y el volen fer fora! ¿Es aixis senyor mestre del *Sevillano*, com se compromete *nuestra existencia*?

¡No'ns vingui ab orgas! Si vosté té el vici de no pagar no carregui el mort á un altre, ni fassi á n'el seu amo, senyor Pep, la ofensa de que no'ls hagi ja tret de casa seva. Es una de las cosas qu'en Sinia no li perdonaria.

Cada hù te sa fatlera:  
en Guix la dona en fer dramas,  
el mestre en vendre conciencias  
y l'Estrany en fer el maco.

En la sessió del Excm. Ajuntament del dijous, dia 5 del actual, se presentá una instancia dels carnicers y un altre dels tenders, demanant rebaixa en els drets de consums.

Acabadas de llegir, s'aixecá com per art d'estira-cordills, el concejal Sr. Estrany, demanant, que sense passar á la comissió corresponent, se dongués carpetasso á lo que'n ella's demanava.

Es clar, ¿quí mes indicat que dit «democratich» senyor, pera protestar d'aytal rebaixa?

Precisament, aquet es el programa del partit. ¡Paga poble! ¡paga! per aixó'ns votas, ¿no es aixó democratich (?) senyor Estrany? Vaya, vaya de Tonet, que tranquil, mediant en Sinia, son sant y senya y demés pelidonias per l'istill!

Que á las Cortes irá en Travé,  
prou es cosa que se bé;  
pro á las Cortes qu'ell anirá,  
son las Cortes de... Sarriá.

Acetat de plom.